

chỉ có những người anh em mới chia sẻ với nhau “có gạo thì không lo chết đói!”. Đồi mứt tôi, lúc đó đã cay xè, bắt đầu rưng rưng những giọt lệ...

Rồi nhiều lúc, mấy anh em sống gần nhau hết tiền, hết cơm, hết gạo thì người này gọi điện người kia hỏi có cơm không để qua ăn. Mỗi khi như thế, anh em ai có cơm chia cơm, có tiền chia tiền. Không cơm không tiền thì cùng nhau ăn mì tôm. Một gói mì tôm chế vào thau đầy nước ăn ba người là chuyện thường như cơm bữa!

Nhờ ôm lấy nhau mà sống như thế nên chúng tôi đã vượt qua mọi khó khăn để rồi hôm nay, khi mỗi đứa mỗi nơi nhưng chúng tôi vẫn luôn có hai từ “Anh Em” trong trái tim mình!

Giờ đây khi đã ra trường, trở về Huế công tác và được tham gia các hoạt động cùng Cộng đồng Thấp Sáng Niềm Tin Huế, một lần nữa tôi lại cảm nhận được cái tình rất riêng của Thấp Sáng Niềm Tin.

Hiện là một em sinh viên rất dễ thương và năng động mặc dù em bị dị tật 1 bàn tay. Hoàn cảnh gia đình em cũng rất khó khăn! Một mình bố nuôi ba chị em ăn học, gồm một học sinh và hai sinh viên trường y. Năm trước, Hiện và ba bạn khác được một nhà hảo tâm cấp học bổng 1triệu/tháng nhưng một thời gian sau thì nhà hảo tâm không cấp nữa (Mặc dù không được nhận học bổng của Quỹ nhưng các em vẫn tham gia sinh hoạt chung trong CĐ Thấp Sáng Niềm Tin Huế). Cuộc sống em vì thế khó khăn

hơn! Em đã cố gắng kiếm việc làm thêm mà chưa được. Một phần không ai cho em làm phục vụ bàn, phần khác chưa tìm được lớp dạy thêm thì nghe đâu em ấy bị mấy trung tâm gia sư lừa rồi!

Biết được hoàn cảnh khó khăn của Hiện như thế, một bạn sinh viên trong nhóm - xin được giấu tên - đã nói thế này: “Em biết bé Hiện cũng gần được một năm, em quý nó, thương nó nhưng đến dạo gần đây em mới biết bên kia đã cắt học bổng. Em muốn nhờ anh xin phép với chị Vân.... Em muốn được chuyển ½ học bổng của em cho Hiện mỗi học kì, với hi vọng có thể san sẻ cho em bớt phần mô, kể từ học kì I năm ni, đến khi em hết nhận được học bổng, mỗi kì sau khi Quỹ chuyển học bổng cho em, em sẽ chuyển cho bé Hiện, điều kiện là em sẽ cố gắng học để không bị trừ học bổng, bên phía bé Hiện cũng vậy. Em chỉ nghĩ là khi ai đó khó khăn em cần chia sẻ khi em có thể, việc này em đã suy nghĩ kĩ, rất nhiều....”

Hoàn cảnh của bạn kia cũng chẳng tốt hơn là bao. Gia đình có đồng anh chị em đi học, công việc của ba mẹ không ổn định. Nhưng đổi lại, như em ấy chia sẻ “... khi em có bát cơm mà người khác cũng đói thì em sẵn sàng chia sẻ cho họ”. Tôi thấy mình thật hạnh phúc vì được gặp gỡ các em – những người con của Thấp Sáng Niềm Tin. Cổ họng nghẹn lại, giọt nước mắt như chực trào ra... và em làm tôi nhớ về những ngày tháng “ôm nhau sống...” của mình ngày xưa!

Tôi tin rằng những câu chuyện trên đã đánh thức tâm hồn của mỗi người trong chúng ta. Và mỗi người con của gia đình Thấp Sáng Niềm Tin sẽ lấy đó làm động lực và niềm tin trong cuộc sống để tiến về tương lai đang rộng mở đón chào! Dù có khó khăn đến đâu, CHÚNG TA HẸY ÔM NHAU SỐNG thì sẽ vượt qua tất cả!

Trần Minh Phú

Cựu sinh viên ĐH Ngân hàng TP HCM